

re, præterquam legibus, poterat, jura dedit. Quæ ita sancta generi hominum agresti fore ratus, si se ipse venerabilem insignibus imperii fecisset, cum cætero habitu se augustiorem, tum maxime Liçtoribus duodecim sumptis fecit. Alii ab numero avium, quæ augurio regnum portenderant eum secutum numerum putant. Me haud pœnitent eorum sententiæ esse, quibus, & Apparitores, & hoc genus ab Hetruscis finitimis, unde sella curulis, unde toga prætexta, sumpta est, numerum quoque ipsum ductum placet: Et ita habuisse Hetruscos, quod ex duodecim populis communiter creato rege, singulos singuli populi Liçtores dederint. Nihil tamen hîc differit de munere, nec verbum ullum habet de hominum genere, qui ad id muneris eligi debebant.

Ex eodem Livio discimus tamen altero in loco, nimirum dec. 11. lib. 55., liberos fuisse Liçtores, non servos; etsi ex ima Quiritium plebe plerunque eligerentur. Quatuor & viginti Liçtores apparere Consulibus, & eos ipsos plebis homines. Cornelii Taciti temporibus e Libertis eligebantur: Annal. 13. 27. 2. quippe late fustum id corpus. Hinc plerasque tribus, decurias, ministeria, Magistratibus, & Sacerdotibus. Quo in loco ministeria Magistratibus, Liçtores, Viatores, Accensos, Scribas, Statores, Præcones, &c. Pitiscus interpretatur. Demum liberos fuisse, immo & cives, ex Cicerone habemus; quia iisdem jus togæ fuit: Togula ad portam Liçtoribus præsto fuerunt; quibus illi acceptis, sagula rejecerunt. Ita in Pisonem c. 23. Sed hæc de genere, non autem de munere, dicta sint.

Munus vero non unum, sed triplex, Liçtoribus a plerisque assignatur; Submotio nimirum, Animadversio, & Præitio. Adeo submovere Liçtoribus proprium videbatur verbum, ut Submotor Aditus pro ipso